

TIẾNG CHUÔNG THIÊN MỤ

(Nhã Ca)

Tôi lớn lên bên này sông Hương
Con sông ch÷ đời ra những vùng thương nhớ
Cây trái Kim Long, s÷t thép cầu Bạch H÷
C÷a từ bi v÷n v÷ bước chân sông
Mặt nước xanh trong su÷t tu÷i thơ h÷ng
Tháp c÷ chuông xưa sông hi÷n sóng mơn
Những đêm t÷i bao la những ngày tháng lớn
Những sáng chim chi÷u d÷ canh gà
Ti÷ng chuông bu÷n vui dọn th÷u xương da
Người với chuông như chi÷u với t÷i
Tôi b÷ nhà ra đi năm mười chín tu÷i
Đêm trước ngày đi năm đợi ti÷ng chuông
Cu÷i cơn điên đ÷u gi÷c ng÷ đau bu÷n

Tiếng chuông đ̣n dịu dàng lay tôi dậy
Tiếng chuông đ̣n và đi cḥ mình tôi tḥy
Cḥ mình tôi nhìn tḥy tiếng chuông tan
Tiếng chuông tan đ̣u như hơi tḥ anh em
Tiếng chuông tan rồi như lệ mẹ hịn
Tiếng chuông tan lâu như mưa ngoài pḥ
Tiếng chuông tan dài như đêm không ng̣
Tiếng chuông tan tành như tiếng vỡ trong tôi
Từ dạo xa chuông khôn lớn giữa đời
Đ̣i họ thay tên vịt văn làm báo
Cơm áo dậy ṃm ăn lơ nói láo
C̣a từ bi xưa ṃt đ̣u đưa con hư
Tháp c̣ chuông xưa, sông nḥ sương mù
Dòng nước cũ trong ṃt nhìn ̣m đục
Con đường cũ trong ḥn nghe c̣ mọc
Chuông cũ giờ đây bần bật trong da
Tụi ḥng sa chân cḥt đ̣i bao giờ
Ngày tháng cũ c̣m bằng như nước lũ
Nhưng sao chịu nay ḅng bàng hoàng nhớ
Tiếng chuông xưa bùng ṣng lại trong tôi
Tiếng chuông xưa kìa tụi đại ta ơi
Chuông oà vỡ trong tôi nghìn tiếng nói

Những mồnh đống đen như da đêm tối

Những mồnh đống đen như tiếng cựa mình

Những mồnh đống đen như máu phục sinh

Những mồnh đống đen kẽ nhau bước tới

Tôi thức dậy rồi đây chuông ơi chuông hồi

Tôi thức dậy đây tôi thức dậy rồi

Thức dậy thực sự rồi

Thức dậy cùng giông bão,

Thức dậy cùng tan vỡ

Thức dậy cùng lịch sử

Mẹ hiên ơi thành phố cũ chiều nay

Có tiếng chuông nào rơi như lệ trên tay

Trên mặt nước trên mặt người mặt lộ

Cho con trỏ về đừng mê sống ngó

(Nhã Ca)